

Recentment el CASTELL de MONTCLAR ha estat declarat Monument Històric Artístic. És per això que li oferim aquest petit homenatge.

Sumari:

- El lector opina
- Aplec de les Corals Infantils
- Agenda
- Editorial
- El nostre concurs
- Ajudem-los
- La veu de l'Institut
- Història i anecdotari
- Comunicat «Socialistes de Catalunya»
- Salutació Ajuntament
- Candidatures elegides
- Coses de la Parròquia
- Han de disposar de diners els fills?
- Catalunya: espill del seu passat
- Demogràfiques
- El vot de la pagesia
- El Municipi
- Som a Riella: El somni

Director: Josep Huguet i Herbera
Subdirector: Jaume Cuiat Mata

Redactors: Josep Bertran, Pasqual Castellà,
Ricard Creus, Joan Eroles, Josep M.ª Lluch,
Pere Mora, Jordi Padullés i Joan Puig

Col·laboradors: Miquel Aguilà, Jaume Cots,
Ramon Creus, Lluís Pons, Deudat Pont
Guillem Viladot i Joan Novell.

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Lleida)
Impremta G. Vicens - Guimerà, 15
Agramunt

Redacció i Administració
Carrer la Plaça, 1 Apartat Correus 10
Agramunt (Lleida)

Subscripció anual: Espanya 300 ptes.
Estranger 350 ptes.
Número solt 30 ptes.

Dipòsit Legal: L. 138-1964

Publicitat contractada anual:

Una pàgina	3000 ptes. al mes
1/2 »	1500 »
1/4 »	750 »
1/8 »	400 »

Anuncis solts, 50 % d'augment

Per a subscripcions i anuncis poden
dirigir-se a la Llibreria
Gaspar Vicens - Tel. 39 09 79
o bé a Pere Mora - Tel. 39 03 81
Jaume Cots - Tel. 39 01 32

METGES:

El servei «Metge de Guàrdia» de la Comarca,
per als dies festius i caps de setmana, està
constituït a càrrec dels següents doctors:

Dr. ANTONI PASCUAL SORO
Telèfon 530776 — Les Pallargues

Dr. LLUIS SABALA ABELLÓ
Telèfon 390222 — Preixens

Dr. JOAQUIM FELIP BRUFAU
Telèfon 390154 — Agramunt

Dr. MIQUEL SUAREZ OTERO
Telèfon 390635 — Agramunt

BOMBERS: Ajuntament - Tel. 39 06 32

CREU ROJA:

CREU ROJA I SERVEI D'AMBULANCIA
Telèfon 390013 - Guàrdia Civil Agramunt

FARMÀCIES:

Sr. ANGEL MAS GRAU
Telèfon 390133 — Agramunt

Sr. GUILLEM VILADOT PUIG
Telèfon 390087 — Agramunt

Als domicilis dels metges i a les farmàcies, hi
ha un cartell indicant, cada festa, el metge de
torn.

El lector opina...

Com a observador imparcial que sóc, m'he preguntat, cada any, per Pasqua: ¿Cóm és que, havent-hi una entitat eminentment musical a la vila, les caramelles són organitzades per un agrupament que, segons tinc entès, no té per objectiu primari aquest tipus d'activitats? (I, si ho fa, deu ser perquè no ho fa ningú més, dic jo).

Em sembla que no sóc l'únic en formular-me aquesta qüestió. Algú me la podria aclarir?

D'altra banda, en l'actual desplegament creixent que es dona a tot lo català, tampoc no entenc per què tantes corals i orfeons d'una banda, es gloriën de cantar «Els Segadors» i altres cançons catalanes; i, d'una altra, «descuiden» aquella activitat tant catalana i arrelada com són les CARAMELLES que, per exemple, a Agramunt, havien estat tan plenament populars i apreciades.

Davant d'aquest fet, em torno a fer la mateixa pregunta que abans: Algú me la podria aclarir?

R. B.

Diumenge: 6 de Maig APLEC DE LES CORALS INFANTILS

Amics:

El propinent dia 6 de Maig, la nostra vila tindrà el goig d'acollir un important nombre d'infants amb motiu de l'Aplec Comarcal del Cant Coral Infantil.

Es per això que ens adrecem a vosaltres per a parlar-vos una mica d'aquest fet important.

Molts tindreu encara a la memòria l'Aplec de les Terres de Lleida de l'any 1972.

Si aquesta data fou important pel nostre poble, creïem que encara ha de ser-ho més aquesta del dia 6 de Maig, perquè vénen a casa nostra

«INFANTS».

Si en una família, els preferits i mimats són els petits, en la nostra família d'Agramunt aquest dia més que mai també han de ser-ho.

Els infants necessiten sentir-se importants i som els grans qui hem de fer-los-en sentir. Per això us demanaríem a tots en aquesta gran diada

TOTES LES ATENCIONS PER A ELLS.

Són infants que canten i estimen. Es pot demanar i esperar quelcom més d'ells?

Si volem que la nostra societat sigui d'una altra manera, si esperem que les coses canviïn, si en tenim i esperem que sí, verdadera necessitat, coníem en els INFANTS. Donem-los tot el calor que necessiten. Gràcies!

LA CORAL D'AVUI

MARÇ

Dia 15 — RARESA METEOROLÒGICA

A les nostres contrades ho ha estat la d'aquest matí, ja que de 9 a 10 ha anat nevant, a estones copiosament, encara que la cosa no ha pasat d'aquí, ja que la pluja caiguda abans i després l'ha diluïda tota.

Dia 18 — INCIDENTS

De nou s'han produït al camp Municipal d'Esports, en finalitzar el partit de futbol que enfrontava al Sant Mauro d'Igualada amb l'Agramunt. De nou també ha estat l'àrbitre el protagonista-receptor de les «atencions» de part del públic assistent, encara que, aquesta vegada també s'han repartit «obsequis» de seguidors d'ambdós equips.

Dia 23 — MANIFESTACIÓ

L'han portada a terme pels carrers de la Vila i amb una seguda a la plaça de l'Església, els alumnes de B. U. P. i C. O. U., que s'han manifestat -com a la resta de Lleida- amb demanda de la no selectivitat en l'ensenyament universitari, tal com constava en la pancarta que duïen encapçalant la mateixa.

Dia 25 — MÍTING ELECCIONS MUNICIPALS

Amb la projecció d'un documental propagandístic del seu partit, l'ha iniciat, aquest migdia de diumenge i a la sala-teatre del Casal, la candidatura per Agramunt de Centristes de Catalunya - U. C. D., davant unes 170 persones. Primerament ha parlat el cap de llista de la mateixa, en Pere Roig Mora, per a seguidament, fer-ho: Manuel Ferrer i Profitós, i Jaume Barnola i Serra, respectivament Senador i Diputat de Centristes de Catalunya U. C. D. per Lleida.

Dia 28 — SESSIÓ DE CINEMA

L'ha patrocinada, aquest vespre i al Casal, la Creu Roja d'Agramunt, projectant unes pel·lícules sobre socorrisme per als seus socis i col·laboradors que hi han assistit en gran nombre.

ABRIL

Dia 1 — MÍTING ELECCIONS MUNICIPALS

Tota la candidatura de l'agrupació d'electors «Independents per un Poble Nou», ha fet la seva presentació pública a la sala-teatre del Casal, aquest diumenge al migdia i davant unes 250 persones. N'ha fet la presentació de la mateixa, l'Amadeu Padullés i Serra, per a parlar després, exposant-nos el sentir de tots ells: Joan Puig i Ribera, n.º 2, 8, 6, i 1 de la candidatura «Independents per un Poble Nou».

Dia 3 — ELECCIONS MUNICIPALS

Els electors del nostre Municipi -format per: Puelles, Almenara, Donzell, Mafet, Montclar i Agramunt- durant les 11 hores que han estat oberts els dos col·legis electorals, han anat a complir amb el seu deure de ciutadania -encara que amb menys participació que la darrera vegada- dipositant el seu vot en les 4 urnes instal·lades. De les dues candidatures que es presentaven, ha sortit guanyadora la dels «Independents per un Poble Nou», que ha tret 6 consellers, seguida pels Centristes de Catalunya - U. C. D. amb 5 consellers.

COMIAT I SALUTACIÓ

Ja tenim ajuntament democràtic!

Siguin les nostres primeres paraules de benvinguda a l'alcalde i als regidors que ha elegit el poble d'Agramunt. Els desitgem tota mena d'encerts i facilitats al llarg del quadrienni que hauran de dirigir les regnes de la Vila.

• • •

Es veritat que dels ajuntaments «passats» no tot foren encerts; però no és menys veritat que tampoc no tot foren errors. Així podem dir que fa uns setze anys va néixer aquest periòdic local; això fou un encert d'un dels ajuntaments passats. I com aquest en podríem dir molts d'altres. Per això ara, des d'aquesta editorial, volem retre homenatge a totes aquelles persones que han format part d'algun d'aquests ajuntaments. En nom de tot el poble, els redactors i col·laboradors de «SIÓ» donem les gràcies als convilatans que en aquests darrers anys han estat nomenats alcaldes o regidors de l'ajuntament d'Agramunt; i els en donem les gràcies perquè tot i estar molt limitats en les seves possibilitats, han intentat de treballar pel bé de la comunitat i, per aquest motiu, més d'un cop, han tingut més d'un maldecap.

I volem recordar d'una manera especial els darrers alcaldes, ja que aquests han estat al mateix temps directors de «SIÓ». A tots ells moltes gràcies pel seu treball i pels trencacolls que sovint hem hagut d'afrontar entre tots.

• • •

Potser ara, amb l'ajuntament nou de trinca, tindrem l'oportunitat de veure com «SIÓ» és el portaveu de les notícies del municipi. Esperem que ben aviat puguem saber per les pàgines del nostre butlletí què s'hi cou a l'ajuntament: què hi passa i què hi deixa de passar. Per tant, confiem que el canvi de consistori beneficiï «SIÓ» amb notícies més directes de tot el que passa a l'ajuntament.

Aprofitem aquesta avinentesa democràtica per reafirmar que «SIÓ» vol ser un periòdic obert a tothom i que, per això, agraiem tota mena de suggerències i procurarem publicar totes les col·laboracions de tothom.

Tant els «Independents» com els «Centristes» prometeren treballar per Agramunt; per això el poble els ha elegit. Així confiem que ho facin.

Benvinguets siguin, doncs, els onze del nou ajuntament!

SIÓ

EL NOSTRE CONCURS

Respostes a les preguntes del mes de FEBRER:

Els anys en què l'equip de futbol de l'Agramunt jugà a primera regional foren: 1948, 1949 i 1950.

La Segarra, l'Urgell i la Noguera són les comarques que travessa el riu Sió.

La riada de Santa Tecla, es produí el 23 de setembre de 1874.

Molt poques foren les respostes rebudes per al nostre concurs i malauradament cap amb les contestacions exactes. De totes maneres, per estimul als nostres lectors i com a excepció, s'ha sortejat el premi entre els concursants que més s'hi han aproximat

La senyora M.ª Esperança Llovera d'Agramunt ha estat la guanyadora del premi que consisteix en un exemplar de «La Nacionalitat Catalana» de Prat de la Riba, volum de la col·lecció «Els nostres clàssics».

PREGUNTES DEL MES:

1. Podríeu dir-nos en quina data arribà per primera vegada al nostre terme municipal, l'aigua del Canal d'Urgell?
2. A quina hora, dia de la setmana, mes i any, sofri Agramunt el primer bombardeig durant la guerra civil?
3. Ens podria dir a quina altitud sobre el nivell del mar es troba Agramunt?

AJUDEM-LOS

Sí, les esquerres, segons sembla, dominaran els consistoris de casa nostra. Però penso que, concretament als pobles, als llocs on tothom es coneix i coneix les persones que han sortit, no és tant el cas de si són o no d'esquerres, sinó més aviat de «fulano», «mengano»,... que, a judici de la resta de gent del poble, semblen les persones adients per tal d'encarregar-se de les gestions que calguin per a que el poble prosperi i vagi endavant. Clar que no sempre plou a gust de tothom i, en aquest cas, és segur que tampoc tothom està d'acord amb totes les persones que ocupen actualment les regiduries de cada ajuntament. Diguem que són coses que entren de ple en el joc de les democràcies i que, per tant, són un mal menor si es té en compte l'ampli ventall d'avantatges que aquest sistema proporciona.

Bé, però no és per parlar dels avantatges o inconvenients del sistema democràtic que estic escrivint aquestes ratlles. Més aviat és per exposar un temor que tinc després de les passades eleccions municipals. Si ho voleu, més aviat es tracta d'una mena de meditació en veu alta i que us la dic a tots vosaltres que em llegiu. És tracta del següent:

Sí, ja tenim, després de molts anys, uns ajuntaments votats per nosaltres. Molt bé fins aquí. Però —i això crec que val la pena tenir-ho ben present—, aquests ajuntament no es creen ara de bell nou, sinó que s'han de posar en uns llocs que, com a tals, ja existeixen de fa temps. I aquí és on comencen els problemes. No vull fer llista de res ni tampoc treure draps bruts de ningú. Qui ho vulgui fer que ho faci. Però penso que tots som prou conscients dels problemes greus que, des de fa molts anys, esperen als nous regidors —i de tots els que s'han anat agreujant al llarg dels anys— i la solució dels quals no se sap pas ben bé per on pot anar. La meua reflexió gira entorn d'aquest fet. És molt fàcil ara fer recaure culpes passades sobre els nou-vinguts o de titllar d'incompetents els qui es troben amb problemes sense solucions; o, també, de creure que per fer el mateix que els altres —i penso que en moltes coses així no hauran de fer, almenys durant aquests primers quatre anys— no valia la pena que canviessin a ningú. Bé, crec que es veu clar per on valg.

El que jo demano és un vot de confiança pels nous ajuntaments; i no només aquest vot, sinó el suport decidit de tots en la dura tasca que els toca dur a terme en aquests quatre primers anys tan decisius per a tots els nostres municipis. No vull usar de tòpics, però penso que, ara més que no abans, l'ajuntament som tots i, si de cas, hem delegat, en unes persones la feina de coordinar i d'impulsar les tasques que ens han de beneficiar a tots. Que d'aquí a quatre anys tots ens puguem sentir satisfets de la feina feta i deixem camp obert a noves generacions d'homes públics, però mai un horitzó ple de trabes i d'obstacles que puguem evitar ja des d'ara. I, sobretot, un reconeixement per la tasca que ja des d'ara comencen els nostres regidors. Ajudem-los!

TÒFOL

(de Bellver de Cerdanya)

La veu de l'Institut

Avui mirarem de compensar informativament la nostra no compareixença a la cita amb SIÓ en un llarg període.

Consigniem, bé que amb retard, l'arribada de material nou (taules, cadires, armaris) just en començar l'any. Encara que en gran part és en fase d'emmagatzemament —llevat d'algunes peces que havien de resoldre casos de substitució forçosa—, ens van fer sentir menys pobres. Tot aquest material havia de permetre habilitar el local més espacios de què disposem com a classe de dibuix i aquesta cedir el lloc a la biblioteca. O millor dit, a la sala d'estudi, perquè tot i les aportacions voluntàries i desinteressades d'algunes editorials (com un dia s'havia comentat a SIÓ), aquestes, malauradament, no arriben gaire lluny vistes les necessitats de lectura i de consulta del Centre i que ens fan contemplar amb recança com quedem lluny de ser satisfetes amb un bon fons bibliotecari.

Cal assenyalar les activitats realitzades en l'aula de dibuix: d'una banda, els treballs i estudis, creatius, i originals, dels alumnes de Disseny, que bé valdran una exposició final. Altres, s'han dedicat a confeccionar cartells o «posters» invitant tothom a mantenir l'ordre i la netedat a l'edifici, que podrien millorar força i en una línia en què ens convé força d'educar-nos, en la d'aquest aspecte cívic que exigim a tot arreu però que consta tant de promoure i de seguir. Vejam si la campanya publicitària haurà estat ben llançada i es farà escola. Com escola s'espera que facin els alumnes de 1.ª B —tal com diu el cartell que Direcció va penjar al tauler d'anuncis donant la notícia alhora que felicitant-ne els protagonistes— que van dedicar un disabte a corregir algun desperfecte i a millorar l'aspecte total de la seva aula.

En un altre ordre de coses, va ésser molt ben rebut el retall de premsa que ens informava que un professor del centre va ser designat «lleidatà» del mes de maig en la faceta de pintor artístic. A veure si hi arriben gaires més! Com si de reafirmar la justícia de l'adjudicació es

tractés, l'artista guardonat va acompanyar tot de quitxalla a que admiressin l'obra que tenia exposada en una sala de Lleida i que la crítica s'ha cuidat de comentar, cosa que nosaltres, part interesada al cap i a la fi, ens abstem de fer.

En el capítol d'animació, vam rebre, en cosa de pocs dies la visita de dos grups teatrals, patrocinada la visita per l'obra cultural de «la Caixa». Els primers, el G.A.T. van representar «La zapatera prodigiosa» de F. García Lorca. No ens cal comentar ara el bon fer literari de l'autor, però sí la realització del grup: sense apartar-se gaire de la línia clàssica del teatre convencional, l'escenografia era força xocant i ben aconseguida, tant pel que fa a la decoració, funcional, transformable, adaptable a les característiques de la nostra sala, com en la caracterització dels personatges. El segon grup, «Els comedians», s'emmarca en una línia més dinàmica, i l'espectacle reposa més en la imaginació, gairebé en la improvisació que segueix un dèbil fil argumental, però que obté uns resultats ben positius. Amb una total economia de mitjans, ens felen pensar en el món del circ, dels titelles, dels joglars. Van fer badar i entretenir el públic que hi va participar decididament, sobretot en la part final, quan van organitzar una cercavila que va escampar la seva alegria i el seu esperit jove per les places i carrers d'Agramunt.

Però no ens cal pas gent de fora per a passar-nos-ho bé: no cal sinó veure el neguit que es desplega per organitzar cada cap de setmana festes i festetes, amb l'objectiu de fer força diners i poder anar cada vegada més lluny en els respectius viatges de fi de curs o d'estudis. La millor de totes, va ser aquella a la qual van ser-hi explícitament convidats els pares i el professorat. Va ser un detall simpàtic que la gent gran va agrair i aprofitar perquè no sempre es troben excuses prou bones per a compartir estones d'esbarjo sense que hi comptin els «conflictes generacionals»...

ALS LECTORS

La Redacció, manifesta la no obligatorietat d'acceptar totes i cada una de les col·laboracions rebudes.

Per altra banda, la publicació dels articles signats, no significa l'acceptació implícita del seu contingut per part de l'equip redactor.

Es recorda que els treballs que enviïn els col·laboradors de SIÓ, han d'anar escrits en paper blanc, en una sola cara del full i a màquina a doble espai, signats i amb l'adreça, si bé, es publicaran amb pseudònim, sempre que els autors ho vulguin.

Els escrits que arribin a SIÓ, perquè puguin sortir publicats en el mes de data de la revista, han d'ésser presents a la redacció (Apartat, 10) abans del dia 25 del mes anterior.

**Ajudeu SIÓ,
subscrivint-vos-hi!
Col·laboreu-hi!
Anuncieu-vos-hi!
SIÓ, ÉS DE TOTS!!**

Cooperativa Agropecuària de Guissona

Tels. 20, 40 i 77
G U I S S O N A

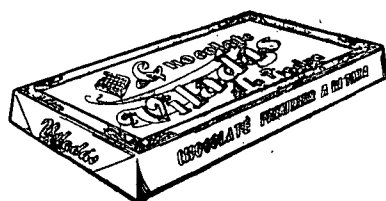
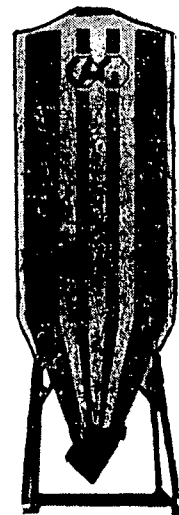
Pinsos Compostos

Escorxador general
Frigorífic

Medicaments i
Assistència Tècnica

Material per a la
Ramaderia

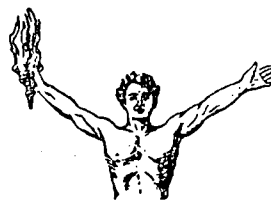
Secció Agrària

Una
llarga...
i dolça
tradició

Chocolata *Viladàs*

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSEP MARTORELL

L. COMENGE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPERATS - MOQUETES - CORTINATGES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Telèfon 39 07 18

HISTÒRIA I ANECDOTARI

Vam quedar l'altre dia que la topografia agramuntina estava configurada per una colla de tossals, i entre aquests n'hi ha alguns que tenen la seva petita història, o si més no algunes particularitats dignes de remarcar.

A la banda esquerra del riu Sió s'arrengleren, de llevant a ponent, el tossal de Les Peixeres, el del Clos i el que es troba situat entre la carretera de Bellpuig i el camí de cal Martí.

L'esmentat en primer lloc, avui amb força granges a la vora, en uns documents del segle XVII es citat com a «Tossal de les Forques». Segurament era l'indret on eren executats els malfactors condemnats a morir penjats pel coll.

Del turó del Clos no en tenim cap anècdota a contar; però els pins que creixen al planell superior el converteixen en un simpàtic punt de referència que hem vist sovint a les fotografies que donen una visió panoràmica del nostre Agramunt.

Al tercer tossal, bastant remogut i desfigurat, hi abundava l'argila apta per al treball dels teulers. Conten que en temps pretèrits, traient argila, s'havien trobat algunes tombes. També en aquell indret, en un rastell al peu del camí de cal Martí, hi havia una pedra —potser encara hi és— amb una inscripció hebrea. Relacionant ambdós fets s'ha suposat que en aquell tossal hi estava ubicat el cementiri de la colònia jueva agramuntina. Tot podria ser.

Passem ara a la banda d'ací del Sió. Al turó del Castell no hi ha rastre de les antigues edificacions. Exceptuant una part de la banda de ponent, està rodejat de cases i al capdamunt, com una moderna Torre d'Homenatge, s'hi aixeca, esvelt, un dipòsit distribuïdor del Servei d'Aigua potable. Ben cert que les entranyes del turó estan minades; però no es tracta de subterranis medievals amb un misteri a cada cantonada, les galeries que el foraden tenen una explicació més senzilla: l'any 1938 els agramuntins hi construïren un refugi per protegir-se dels bombardeigs aeris.

Parlarem finalment del turó dels Dipòsits, el més atractiu i el més carregat d'història. Aquest turó és el germà bessó del del Castell, però no tan erosionat i amb més vegetació. Allí s'hi aixeca l'altre dipòsit distribuïdor d'aigua però el nom no li ve d'aquestes instal·lacions més modernes, sinó dels dipòsits que s'hi construïren quan la primera portada d'aigües a principis de l'actual segle. Uns dipòsits que encara s'aprofiten i que al seu temps servien de reserva i de distribució tot alhora.

Antigament allí hi havia una capella dedicada a Santa Llúcia, propietat de la Confraria del Sant Esperit. Aquesta ermita fou cedida als Pares Franciscans quan a mitjans del segle XVII hi edificaren un convent, el qual fou abandonat l'any 1835 amb motiu de la desamortització. Fa un segle encara hi havia restes del campanar i més tard les pedres foren destinades a altres edificacions. Avui només hi trobariem una cisterna, sota terra, i el Pou del Gel, també soterrat, que durant la guerra fou aprofitat per refugi.

El turó dels Dipòsits —els nostres pares en deien «el convent»— plantat de pins i ajardinat a la vesant de migdia, és un indret acollidor que convida a passar-hi una estona de lleure.

Lluís Pons i Serra

Comunicat del «Partit dels Socialistes de Catalunya»

Vist el resultat de les eleccions municipals el «Partit dels socialistes de Catalunya» ens donem per satisfets: Ha guanyat l'oposició! Nosaltres havíem donat suport a aquesta candidatura d'independents. Aquesta candidatura que nosaltres hauríem volgut representativa de totes les forces de l'oposició en actual govern. No fou possible, consideràvem que avui, ací a Agramunt, més de dues opcions haurien estat massa. Que s'havia de votar solament, si es volia continuisme o canvi i que era —per prematur—, poc convenient, el presentar-se els partits polítics.

Afirmem doncs: Hem guanyat! Hem guanyat tots els que volíem —i que no teníem—, por de la democràcia, de la llibertat. Hem guanyat els que volem el respecte mutu, la igualtat d'oportunitats, el no disfrutar de situacions de privilegi ningú, etcetera, etc. Hem guanyat diem, perquè en votar la candidatura dels independents, hem votat tot l'esmentat.

Els felicitem a tots ben sincerament i ens felicitem. Tots els socialistes d'Agramunt ens oferim per a col·laborar amb ells, en tot el que poguem. Estem ben segurs que serem acceptats, que serem també escoltats, agraint-nos tant les felicitacions per les coses ben fetes, com per les crítiques constructives que sens dubte també els farem.

Pel socialisme, la democràcia. Tots junts per fer un Agramunt, nou i millor!!!

«PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA»

Agramunt, 4 d'abril de 1979

ACAPULCO
BAR-RESTAURANT
DISCOTECA
AVDA. DE LERIDA Nº 11 **Monzón** (HUESCA)
TEL 40 01 85

Empresa RAMON INGLÉS (Crích)

II ofereix els serveis de
RESTAURANT · CAFETERIA
SALA DE FESTES · RESIDENCIA
BARRA AMERICANA
atessa per belles Senyoretas

Salutació

La corporació municipal elegida democràticament el dimarts 3 d'abril pel Municipi d'Agramunt, saluda des d'aquestes ratlles totes les entitats, els convilatans, els veïns dels agregats Almenara, La Donzell, Montclar, Mafet i les Puelles, i totes aquelles persones que se senten vinculades i estimen la nostra Vila.

Desitgem que a partir d'ara la revista mensual «SIÓ» sigui un òrgan que informi amplament de tots els assumptes de l'ajuntament. Estem disposats a afrontar d'una manera oberta i sincera tots els problemes comunitaris, alhora que volem que aquest butlletí mensual sigui el portaveu del Consistori.

En principi no podem avançar quines seran les nostres activitats més immediates, ja que tot just fa uns dies que som a Ca la Vila i estem en un període d'examen i inspecció de tal com estan les diferents qüestions

Tots els que conformem la corporació municipal desitgem treballar en bloc. Si som una corporació elegida per tots vosaltres, també volem ser tots nosaltres plegats que treballem per tots.

Des d'ara demanem als habitants del Municipi que col·laborin amb l'Ajuntament; i això ho podran fer comunicant-nos sempre tota mena de problemes, de dubtes, de suggerències i de necessitats que tinguin. Tots seran escoltats degudament i es procurarà donar satisfacció a tothom en la mesura de les possibilitats del Municipi.

Tots onze us donem les gràcies per la confiança que ens heu donat en votar-nos, procurarem no defraudar-vos.

La Corporació Municipal

Agramunt, abril 1979

En la sessió constitutiva del nou ajuntament del dia 19 d'abril fou elegit per majoria:

ALCALDE Josep Huguet i Herbera

Éssent formada **la comissió permanent** pels següents regidors:

- 1.er TINENT D'ALCALDE Joan Puig i Ribera
- 2.^{on} TINENT D'ALCALDE Pere Roig i Mora
- 3.er TINENT D'ALCALDE Pasqual Castellà i Vila
- 4.^{at} TINENT D'ALCALDE Josep M.ª Giménez Badia.

El regidor agramunti, en Jordi Bertran i Paris, ha estat elegit
DIPUTAT PROVINCIAL pels Centristes de Catalunya - UCD

CANDIDATURES ELEGIDES

Eleccions Municipals 3 d'Abril 1979

AGRAMUNT

Cens	Votants	%	INDEPENDENTS PER		U. C. D.	%	Nuls	Blancs
			UN POBLE NOU	%				
3.371	2.059	61	1.148	55,7	863	41,9	32	16

REGIDORS ELEGITS

INDEPENDENTS PER UN POBLE NOU

U. C. D.

Josep Huguet i Herbera
 Joan Puig i Ribera
 Miquel París i Omedes
 Ramon Solé i Miralles
 Josep Bertran i Puigpinós
 Pasqual Castellà i Vila

Pere Roig i Mora
 Jordi Bertran i Paris
 Josep M.ª Gimenez i Badia
 Josep Boncompse i Jové
 Miquel Valls i Marquilles

PLANS DEL SIÓ (Les Pallargues)

Cens	Votants	Nuls	Blancs
638	229	9	1

Alcalde elegit: Francesc Buireu i Rovira

OSSÓ DE SIÓ

Cens	Votants	%	U. C. D.	Seny Treball i Democràcia	Nuls	Blancs
210	180	85,7	123	56	—	1

REGIDORS ELEGITS

U. C. D.

Seny, Treball i Democràcia

Josep Pedró Camp
 Pere Solé Buireu
 Ramon Farran Bernaus
 Joan Sendrós Serra
 Josep Castellà Serra

Bellver
 Montfalcó
 Ossó de Sió
 Castellnou
 Ossó de Sió

Jordi Rovira Petit
 Josep M.ª Huguet Sans
 Montfalcó
 Ossó de Sió

PUIGVERD D'AGRAMUNT

Cens	Bloc d'Independents		Blancs
	Votants	Nuls	
240	119	1	1

Alcalde elegit: Joan Eroles Samarra

PREIXENS

Cens	Votants	Nuls	Blancs
529	171	—	—

Alcalde elegit Joan Jové Solà

Coses de la Parròquia

ECONOMIA PARROQUIAL 1978

ENTRADES

Superàvit any 1977	65.922
Donatius pel culte i almoines en els 3 lampidaris del temple	127.461
Collectes en les Misses	279.125
Collectes manades	116.800
Caixeta Full Diocesà	39.450
Càritas Parroquial	108.858
Caixeta Cambril Verge del Socors	22.380
Donatius per a la calefacció	28.860
Donatius per a la reconstrucció de la Capella del Sió	253.096
Collectes damnificats Nicaragua	12.575
Total	1.054.527

Déficit: 123.951 ptes.

SORTIDES

Collectes manades:	
Emigrats	8.100
Campanya Fam	16.560
Apostolat Seglar	4.000
Santa Infància	21.845
% enviat a la Seu	6.000
Seminari	21.500
Domund	38.795
Conferenciants i predicadors	6.700
Personal auxiliar, sagristà i escolans	20.800
Neteja del temple	17.333
Butlletí Bisbat	700
Full Parroquial	40.869
Catequesi	5.402
Impresos diversos	9.770
Full Diocesà	30.100
Calefacció, llum, ornaments i pa i vi de la Missa	72.369
Arreglos diversos en el temple	36.392
Contribució	5.856
Capella del Sió	701.764
Ajuda a l'Església Diocesana	29.655
Collecta Nicaragua	12.575
Càritas Parroquial	71.393
1.178.478	

PRIMERA COMUNIÓ

Després d'una animada reunió amb l'assistència de quasi la totalitat dels pares es concretà el següent:

Els nens de la A a la F inclusiu el 27 de Maig.
Les nenes de la A a la H inclusiu el 3 de Juny.

NORMES

Els nens, vestit de diumenge normal, nenes, vestits de color llis o estampat senzill, curt normal. No posar brodats ni fantasies de cap classe.

Tots portaran una creueta de fusta com l'any anterior.

No posar-los-hi joies ni relotges, puix són motiu de distraccions.

COLLECTES DIOCESANES

28 de Gener; Santa Infància: 20.176 pessetes; 11 de Febrer, Campanya contra la fam: 25.587 pessetes. S'han enviat als secretariats corresponents.

COLLECTA PER AL SEMINARI

Dia 19 de Març, Sant Josep: 22.350 pessetes.

VIA CRUCIS

Durant tots els diumenges de Quaresma es celebrà la devoció del Via Crucis a les 5 de la tarda. L'assistència és normal, aproximadament un centenar de persones. Per als amants de les estadístiques direm que els assistents es componen d'una quinzena d'homes, altre tant de noies i la resta de dones.

Creus

Han de disposar de diners els fills?

És evident que el sistema econòmic actual està muntat de manera que els nens i joves gastin molt. La indústria vol guanyar diners amb els joves. Si el què els ofereix és bo i profitós, és una cosa que s'ho planteja en segon lloc.

Les raons que impulsen els pares a donar diners als fills no estan sempre basades en fins educatius. A vegades les quantitats de diners entregades pels pares és per indubtable inadverència; molts pares donen diners als fills quan senten que altres nens també en tenen o per compensar el descuit en què els han tingut.

Moltes persones grans no gosen inculcar la responsabilitat en la usança dels diners guanyats en aquells joves que ja es guanyen la vida. És clar que és un error no educar els joves en la manera de gastar però ara es peca de tot el contrari ja que els nois disposen de quantitats excessives. Inclús nens de curta edat, manegen quantitats força respectables de diners.

És convenient recordar que el jove creu sentir les mateixes necessitats de gastar que els grans, però malgrat això no té un sentit crític que li permeti fer front a les temptacions de la publicitat.

Les conseqüències d'uns recursos sense control poden ser molt perjudicials. La joventut que pugui satisfer tots els seus capritxos és propensa a l'avorriment. Ja no espera aconseguir res perquè tot ho pot comprar i aquest abús d'alegries mecàniques fa insensible l'esforç o la iniciativa pròpia.

Convé ensenyar des de la infància els joves en el correcte ús del diner. Podria ser un punt de sortida assignar al nen una quantitat fixa i periòdica perquè ell l'administrés raonant les despeses i explicant als pares el que ha fet dels diners. A mesura que adelanti en els estudis lògicament també se li augmentarà l'assignació, però no d'una manera abusiva, perquè l'estímul a l'estalvi continuï essent important. Les despeses escolars, lògicament aniran a càrrec dels pares, però les especials, com per exemple: entrades al cinema, al cicr, etc., han d'anar a càrrec dels interessats.

Un noi de 20 o 23 anys que ja treballa i ha estat educat oportunament, ha de tenir una idea clara per administrar les ganàncies.

De la mateixa manera que no és adient obsequiar amb diners els parents i amics tampoc ho és pel nen perquè el donar-li diners, en lloc de fer-li un regal adequat, vol dir que no s'han interessat prou per ell o pel contrari, haurien fet els possibles per enterar-se de les seves preferències.

Aquest assumpte és tan important en els anys de formació com en la vida adulta. Cal tenir present que, qui malgasta no pot ensenyar a estalviar, com tampoc. l'avar podrà ensenyar a gastar raonablement.

J. M. Lluç

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

ROS ROCA S.A.

LA INDÚSTRIA
DEL REMOLC

Per a un bon servei

**Funerària
(Casa Romà)**

*Servei Oficial
únic de
EL OCASO, S.A.*

Mercè, 19

Tel. 390309

AGRAMUNT

Rapidesa... Economia...

Llenya i Carbó

**F. Santamaria
i Fills**

Santa Esperança

Telèfon 390387

*Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home*

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES

Valls d'Andorra

PASTISSERIA BARÓ

comunica als seus clients
i amics que el nou
número del seu telèfon,
és el

39 07 09

Restaurant
Cafeteria
Discoteca
Sala de Festes
Piscines
Pista d'Estiu
Video-Set

Estacions de
Servei a:

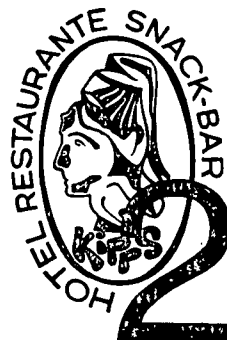
Agramunt
Cubells
Montgai
Mont-roig

Establiments

E. S. A.

Tels. 390802
390202 - 390142

AGRAMUNT

Catalunya: Espill del seu passat

ABRIL de 1931

«Restaurada la Generalitat en ésser proclamada la República a Catalunya, desaparegueren del territori les Diputacions provincials. El Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya té competència per a dictar les disposicions per a l'organització de l'Assemblea amb representants dels Ajuntaments mentre no sigui elegida per sufragi universal» (Art. n.º 6 del DECRET del 21 d'Abril de 1931 del Govern Provisional de la República, publicat a la «Gaceta de Madrid» del 22 d'Abril de 1931)

L'any 1931, Catalunya, tornava a recuperar part de la seva identitat política després de més de dos segles (1714-1931) de sobreviure i treballar sota les directrius polítiques i econòmiques d'una estructura governamental no catalana.

Dos-cents anys d'esforços i d'esperances constituïren la base del ressorgiment d'un poble: Primer, va ésser la necessitat de subsistència la que va impulsar els camperols i els burgesos a plantar les vinyes i a crear els primers nuclis transformadors del cotó a la península. Més tard, quan el país s'hagué recuperat de la llarga transigió política (pas de l'Absolutisme tradicional al liberalisme nou-centista 1789-1839), les classes benestants endegaren el renaixement de la llengua i de la seva tradició cultural i literària; poc a poc, aquella llengua que el poble català havia emprat sempre per a parlar i per a comunicar-se, passarà a ésser una llengua escrita. Posteriorment, i a partir de 1870, el catalanisme econòmic i literari es sintetitzarà en un moviment polític, el qual assumirà el gran compromís nacional de lluitar pel reconeixement del dret històric de Catalunya.

Els últims anys del s. XIX i les primeres dècades del s. XX foren anys difícils però fecunds. L'estructura monàrquica de la Restauració s'anava desgastant; la Dictadura dels anys vint esdevingué l'últim recurs d'un règim en crisi; el gran buit provocat per la caiguda de Primo de Rivera, fou aprofitat per les forces de l'oposició, les quals, reunides a Sant Sebastià l'Agost de 1930, elaboraren un projecte governamental de recanvi. Carrasco i Formiguera (*) ens diu que els allí reunits «reconegueren unànimement la realitat viva del problema de Catalunya».

La crisi del sistema polític espanyol era tan profunda que, davant els resultats de les eleccions municipals de l'Abril de 1936, hom proclamà, d'una manera anticonstitucional, la 2.ª República.

El catalanisme polític, oportú i fent una manifestació palesa de la seva autoritat, no perdé un sol instant: al migdia del mateix catorze d'Abril, Lluís Companys, proclamà la República des del balcó de l'Ajuntament de Barcelona i, cap al tard, Macià, des del Palau de la Diputació proclamà la República Catalana en el marc de l'Estat Federal Espanyol.

Com sabem, uns dies més tard, i després d'urgents negociacions entre el govern Provisional de la República i els guanyadors de les eleccions a Catalunya, es decretà el document recopilat al començament d'aquestes ratlles, legitimant així la nova Autonomia de Catalunya.

Se ns dubte, aquella mena d'estratègia política dels capdavanters catalans, solament pot explicar-se si hom és capaç d'entendre el peregrinatge mil·lenari d'un poble que, malgrat tot, es sentia encara viu.

Joan NOVELL

(*) GERPE LAUDIN, Manuel. — L'Estatut d'Autonomia de Catalunya i l'Estat Integral. — Edicions, 62. — Barcelona, 197, pàg. 36.

MOVIMENT DEMOGRAFIC

MES DE MARÇ

NAIXEMENTS:

Jesús Cases i Teruel dia 18
Martí Pallàs i Solsona dia 23

MATRIMONIS:

Bernard Jurado Lombardo
i Anna Maria Ortiz Hernandez dia 10
Joan Cruces Masa
i M.ª Pilar Fernandez Paris dia 17

DEFUNCIONS:

Josep M. Ball i Casades 86 anys dia 3
Ramon Giribet Marimon 73 » » 7
Vicent Limas i Torres 80 » » 20
Ignasi Santiveri i Baiget 68 » » 20

Perduda arracada d'or amb penjoll

Es gratificarà la seva
devolució

Raó: CARME PUIG
Guimerà, 2, 1.ª

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES DE MARÇ

Dia	6	1	litres m.²
>	7	0.7	>
>	8	1.5	>
>	14	30.5	>
>	15	7.5	>
>	17	0.9	>
>	19	2.4	>
>	20	2.4	>
>	24	0.5	>
>	25	7	>
>	26	0.4	>

Total 54.8 litres m.²

L'Observador: DEUDAT PONT

EL VOT DE LA PAGESIA LLEIDATANA

En les pasades eleccions generals del dia 1 de març es van reafirmar quasi del tot els mateixos resultats que en les del 15 de juny de fa dos anys. Si bé això és cert en línies generals, no ho és però, a la circumscripció lleidatana la qual, ha desentonat un xic amb la resta de Catalunya així com també amb les eleccions del 15 de juny. Vegem-ho.

El 15-J a Lleida va sortir guanyadora, encara que amb un marge molt minso sobre la UCD, la coalició del PDC (Pacte democràtic per Catalunya) l'eix del qual podríem dir que era CDC. Tercers van ésser els socialistes i quarts els comunistes. Aquest cop però hem de constatar la davallada de Convergència i Unió, tercera força en nombre de vots, enfront de la puja dels socialistes, que han quedat segons, i de la UCD que s'ha convertit en la primera força política de la nostra circumscripció.

Si mirem i observem detingudament els resultats de la resta de les circumscripcions catalanes veurem com en cada una d'elles els socialistes han estat els guanyadors. Si fem una comparació amb els resultats de la resta de l'Estat espanyol veurem clarament com la nostra circumscripció s'ha arrencat a les files d'aquest i no a les de Catalunya. Hem estat doncs una excepció dins del nostre país. A què és degut això? Com ens podem explicar aquest «fenomen» lleidatà?

L'explicació més raonable la podem tenir en el caràcter predominantment rural de les nostres terres, amb un índex baix d'industrialització, tal com ha succeït a la resta de l'Estat espanyol on la UCD ha tret els vots preferentment de les zones rurals. Ara bé, a Catalunya això tampoc no és del tot cert, perquè si bé a Barcelona es comprén el vot massiu socialista ja que hi ha una gran massa obrera assalariada i aquesta lògicament voten els partits dits d'esquerra puix són els únics que els poden defensar. Com és que a Tarragona i Girona, llocs també preferentment rurals no van guanyar els de la UCD?

No ho entenc. De veritat que encara no comprenc el gir cap a la dreta que ha fet l'electorat de les nostres terres. Passats ja quasi dos mesos encara no ho acabo de creure. No comprenc com en molts dels pobles lleidatans, en molts d'aquells pobles on durant aquests dos darrers anys s'ha portat una lluita enfront del govern ucedista per la qüestió pagesa, una lluita per reivindicar

uns drets legítims i conquerir una sèrie de mesures que fessin més suportable la tasca de la nostra pagesia, molts d'aquells mateixos pagesos que van dur el tractor a la carretera dues vegades en menys de dos anys per protestar per la política pagesa que menava la UCD, hagin pogut donar el seu vot a aquells que estan tips de veure que no els en fan cas. Els pagesos, la sofrida pagesia catalana que cada vegada veu que està més marginada, que cada cop més veu com és víctima dels monopolis comercials venedors d'adobs, insecticides, llavors, pinsos, etc. o dels compradors que fixen els preus que ells volen, fent així més angoixosa la seva situació, aquests pagesos que si escoltes les seves converses al cafè del poble o hi dialogues pel carrer o a casa seva, s'estan queixant sempre i dient que no és estrany que la joventut marxi cap a la indústria perquè al camp no es treu un sou mínimament decent i que no tenen una seguretat social adequada, no comprenc com a l'hora de la veritat, a l'hora de dipositar la confiança en tal o qual partit, ho fan en aquell que durant aquests darrers anys no els ha volgut escoltar, en aquell que ha permès que les nostres comarques pageses es despoblessin per falta de mitjans i recursos econòmics. Sí, ha estat en gran mesura la pagesia lleidatana la que ha decantat el vot cap a UCD. Només ens cal mirar els resultats poble per poble per adonar-nos-en d'un van sortir els vots ucedistes: de la burgesia i de la pagesia.

Veurem quina serà durant aquests quatre anys la política pagesa de la UCD. Si realment durant aquest temps les condicions de l'home del camp segueixen empitjorant, amics pagesos no tornem a caure en el mateix parany, no tinguem por, no n'hem de fer cas de discursos apocalíptics com els del Sr. Suárez l'últim dia de la campanya electoral en el qual ens va venir a dir: «o yo o el caos», donem el nostre suport en alguna d'aquelles altres opcions polítiques per a veure almenys si hi ha possibilitats d'un canvi; i si la situació millora substancialment (molt em temo que no) endavant, no us queixeu, el que m'hauré equivocat seré jo.

Miquel Aguilà i Barril

El Municipi

L'Ajuntament Ple i la Comissió Municipal Permanent en sessions celebrades el mes de març, adoptaren els següents acords:

LLICÈNCIES D'OBRES.

Al Sr. Ramon Roca Sala, per a tancar finestres al magatzem situat al carrer Circumval·lació.

Al Sr. Ferran Ros Pijuan, obres interiors al 2on. pis casa Pça. Mercadal.

Al Sr. Joan Llordés Claramunt, elevar a definitiva la llicència provisional que li va ser concedida el 1er d'agost últim, per a la construcció d'una vivenda de Renda Limitada Grup 1er.

Al Sr. Salvador Noguera Pla, elevar a definitiva la llicència concedida el 18 de Juliol passat, per a la construcció d'una vivenda de Renda Limitada a la Urbanització Verge dels Socors.

Al Sr. Ramon Gili Cases, obres d'ampliació del taller i construcció d'una nova planta destinada a exposició al carrer Circumval·lació amb col·locació de tanques metàl·liques i pintat de façana.

A la Sra. Teresa Castellà Espuña, per als fonaments d'un edifici per a construir al carrer Circumval·lació.

Al Sr. Francesc Castro Vega, construcció d'un magatzem al carrer posterior al de l'Institut.

Al Sr. Joan Vázquez Hernandez, construcció d'una vivenda al Raval de Puigverd.

Al Sr. Lluís Escolà Garriga, per a construir una tribuna a la casa situada als Extremurs Castell.

Als Srs Prudenci i Silverí García Prieto, construcció d'una nau industrial al carrer posterior i paral·lel al de l'Institut.

Al Sr. Ignasi Oromí Vallverdú, construcció d'un magatzem al Pg. Josep Brufau.

Al Sr. Josep Huguet Puig, tancar porta i obertura d'una altra al carrer Ntra. Sra. dels Socors.

Al Sr. Ramon Creus Lluch, construcció d'una vivenda de planta baixa i dos pisos alts, a la partida Capella.

Al Sr. Jordi Piñol Moncunill, construcció d'un magatzem al carrer Ntra. Sra. dels Socors.

Al Sr. Joan Esteve Garrabou, per a pintar la façana tenda al carrer Sió, amb instal·lació d'un rètol lluminós.

Al Sr. David Delgado Navarro, per a la Fonamentació d'un edifici vivenda al Pg. Josep Brufau.

A la Sra. Teresa Cucurull Broto, ampliació i reparació d'un cobert a la part de darrera de la casa situada al carrer Estudis Vells.

Al Sr. Josep M.ª Paris Piqué, reparació del teulat de la casa situada al Camí dels Horts.

Al Sr. Joan Antoni Ibarz Raluy, per a procedir al tancat d'un terreny a la Ctra. de Tàrrega.

Al Sr. Ramon Ribera Verdaguer, construcció d'un local de cinema a l'Avinguda J. Mestres.

Als Srs Jordi Bertran París i Josep M.ª Corrales, construcció d'un bloc de vivendes de baixos comercials i quinze pisos de protecció oficial, Grup 1er. a l'Avinguda J. Mestres.

Al Sr. Ramon Penella Bertran, enrajolar una habitació a la casa carrer Castell.

A Ros-Roca S. A. reparació teulat magatzem a la Plaça del Pou.

Al Sr. Deudat Pont Brescó, alçar tres metres paret corral al carrer Castell.

Al Sr. Antoni Penella Bertran, enrajolar golfes casa carrer Castell.

Al Sr. Xavier Coll Sort, per als fonaments d'un edifici a la partida Safareigs.

Al Sr. Claramunt Mora, col·locació barana galeria casa carrer Ntra. Sra. dels Socors.

Al Sr. Salvador Altisent Ribalta, cobrir terrassa part superior casa a l'Avinguda A. Ros.

A la Sra. Maria Freixes Inglada, pintar balcó a la casa situada a Mafet.

Al Sr. Ricard Vicens Borges, modificació estructura teulada casa Extremurs Sta. Esperança.

A la Sra. Francesca Cabeceran Novau, obres interiors a la casa Avinguda Marià Jolonch.

Al Sr. Pere Balagueró Duran, cobrir part del corral darrera de la casa a la Plaça del Pou.

DESIGNACIÓ CARRERS.

Es designa amb el nom de Carrer Moli Vell, el que discorrerà paral·lel a les vivendes que construeix el Sr. Mayoral i que llindará al nord amb el nou col·legi d'Educació General Bàsica, al Pg. Josep Brufau.

PRESES D'AIGUA.

Al Sr. Rosend Perucho Fillet, per al corral al carrer de les Eres.

Al Sr. Ramon Paris Solé, per a la vivenda al Pg. Josep Brufau.

Als Srs. Francesc Castro Vega, Ramon Creus Lluch, Fèlix Valero Pozuelo i Jaume Solé Balagueró, que no es pot accedir a la seva sol·licitud per no existir el servei a les partides Capella i Clos.

—Si que està content en Pau!

—És que li ha tocat cinc milions de pessetes en una «quiniela»

—Oh... prou... prou... com que és de la UCD!

EL SOMNI

Tot d'una s'acaben la carrera i els camins. Sembla talment com si s'haguessin fos sota els peus o a les puntes dels dits. I els itineraris que marquen els llibres resten estripats a les papereres. Les escoles han tancat les portes i les fonts brollen aigua i saliva. Per les cantonades de la lluna bufa el vent de març ben entrat ja el més d'abril. Un vent fort, de vela de circ i de festa major. Les pomeres criden garlandes blanques. I les argelagues punxen grans d'or.

Un cop d'alt de l'altiplà l'auto s'endinsa pel sembrat com un mar de verd. Tot és verd: l'auto, les rodes, el vent, el cel —de tan blau, de tan alt, de tan transparent—. Blat endins, tot s'ha tornat un itinerari de verd. Verd, i més verd, i més verd. Un horitzó verd que no s'acaba mai. Que sembla a l'abast, però que s'allunyà, se'n va. El mar s'ha tornat d'herba: onades de fulles, tiges tendríssimes com peixos. Les sabates són conquilles que criden els peus cap a caus de llum. I les mans s'obren com ales per les finestretes. El volant guia sol: les rodes, jo, tothom, és assedegat d'horitzó. Un horitzó pla, lluent: bes de cel i blat. Verd sobre verd, i més!

El pentagrama de Beethoven esclata i el piano de l'Emperador canta el concert cinqué en mi bemol. L'auto corre més que mai. Sembla que estigui asedegat de cel, d'horitzó, de verd. I quan el piano alena, vibra, batega, el cotxe roda, roda, roda com una serpentina de carnaval verd. Les mans són rems, es diria. El cabells són algues, es diria. Les dents són conquilles, es diria. Esclat de rialles, mots sense sentit. Tot —la tarda, la lluna de març, el vent d'abril, el blat tendríssim, el cel estrident— són un únic significant. I la carn hi vibra: el cos s'hi torna bandera i la pàtria és habitada de pau.

Més verd, més horitzó, més vent, més velocitat, més auto, més rodes, més mans, més nosaltres que no sabem estar ni ser en nosaltres mateixos de tan voler ser i estar entre els altres. Ens oblidem de qui som, si és que algun cop hem tingut identitat i ens hem emmirallat al palmell de qualsevol toll o llàgrima. O potser algun sobirà ens ha malmés la mesura primera de l'autovaloració i de l'autoestimació i anem pel món com exiliats: perduts en els interiors del desig, secs. O potser volem assolir més que el propi signe, i breguem com si la entitat fos ben dels àngels.

L'altiplà és un verd immens. A banda i banda hi ha un infinit de mates que seran espigues, corones de pa, substància cap als camins de la carn. Beethoven, a tot

volum, eixorda el vent que el desafia. Les rodes xisclen disparades endavant, acumulant distàncies de verd, assumint la tardà que li pertoca. El goig encenta llàgrimes de felicitat. Ningú no pot saber qui som. Som tothom i ningú. Però ens mirem: històries que venen de lluny es confonen i sublimen. No hi ha més temps que el temps verd que ens sustenta.

Com si renunciés a arribar l'horitzó, el cotxe, es remolina damunt d'ell mateix i concentra el verd en anelles cada vegada més perfectes. Esquerra, esquerra, esquerra. Dreta, dreta, dreta. Més verd, més llum, més vent, més identitat. En un moment donat som un eix que, remolinant, s'enfila cel amunt. Les rodes han perdut gravidesa, la massa de l'auto s'ha desenganxat de terra. Ens enfilem pel vent, camins de cel, sendes que reculen la memòria i esbatanen futur. Hem estat el que hem pogut, i volem ser el que hem elegit: poetes a estones, i a estones demiürgs.

Des de dalt del cel, ben prop de la lluna de març, ens contemplem en un mes d'abril ubèrrim. I comencem a sospitar que no elegim res, que tot és resultat de tot, i que la llibertat és llibertat de tothom que cadascú comparteix com pot. I que viure no és més que afegir un significant a un altre significant fins a tenir-ne un sistema que ens permeti d'entendre els significants dels altres. Començant pel propi cos, per la pròpia mirada, per la pròpia pell, per la pròpia saliva, pel ressò dels propis batecs. Nosaltres, tots, som, el capdavant, súbdits d'un significant total que ens acull i ens assumeix: com una pàtria.

I dalt de tot, ingràvids, reconeguts persones plenes, entenem com darrera el que som hi ha quelcom que s'amaga, que s'esconilla com un horitzó: com aquest horitzó ple de verd, essencialment verd. I que el desig només es pot aconsolar amb les petites i breus significacions que ens fan entenedores les coses que tenim a un pam del nas. Ho constatem un cop més: identitat minúscula. Però, almenys una tarda, ens hem comportat com àngels i ens hem pogut veure terrícols fascinats per tot el que, en un moment donat, podem ser fora.

O no som fora. I potser no hi ha blat ni verd ni vent ni res de res. Sinó que tot un tast de la infinita mesura que ens espera darrera la pàtria.

Guillem Viladot